

[Finansministeren]

fuldt ud opfyldt; der manglede 200 mill. kr. Så kunne vi selvfølgelig have sagt: nå, men det er der så ikke noget at gøre ved. Vi gjorde det i stedet for, at vi sagde: vi vil leve op til denne rammereduktion, og derfor har vi opført dette beløb på en budgetreguleringskonto til efterfølgende udfyldning.

Så skal jeg sige til hr. Palle Simonsen – det meste har jeg dækket ind ved de bemærkninger, jeg har gjort om regeringens linje i den politik, vi har ført, også bemærkningerne om underskuddet – at det er klart, at vi baserer vore vurderinger på det økonomiske sekretariats rapporter og skøn, og det er da også sådan, at når der er tale om en forhøjelse af det skønnede underskud for finansåret 1982, har det sammenhæng først og fremmest med, at det økonomiske sekretariat nu vurderer, at der kommer to dyrtidsportioner til foråret 1982 og to til efteråret. Og derfor er det ikke sådan, som hr. Palle Simonsen var inde på, at det kommer oveni. Det er indeholdt i de skøn, der ligger i finansredegørelsen, som den er forelagt for folketinget – i forgårs var det vist.

Jeg vil ud over dette gøre den bemærkning, at det er ikke en forhøjelse fra 39,9 pct. til 41,3 pct. på en måned, som jeg tror der var en af ordførerne der sagde. Det er jo sådan, at finansloven må gå i trykken lige omkring 1. juli, og det betyder, at det er juni-skønnet, der anvendes, medens det, der ligger i finansredegørelsen, er septemberskønnet. Derfor er det da heldigvis en væsentlig længere periode, og hovedændringen knytter sig altså til den forstærkede prisudvikling, vi har haft, og som gør det sandsynligt, at vi får to dyrtidsportioner allerede til marts-april 1982.

Så vil jeg godt gøre et par enkelte bemærkninger til hr. Glensgård.

Hr. Glensgård bad mig bekræfte, hvordan venstre og konservative havde optrådt, og hvilket medansvar de har for forskellige ting. Det vil jeg holde mig fra, for det mener jeg hr. Palle Simonsen kan klare på de konservatives og hr. Bertel Haarder på venstres vegne.

Det, jeg vil benytte lejligheden til at bekræfte, er, at de to partier har udvist en større ansvarlighed end fremskridtspartiet, men jeg skal nøjes med denne enkelte bemærkning om dette forhold.

Derimod er der en anden ting, jeg godt vil benytte lejligheden til at sige til fremskridts-

partiet og i øvrigt til folketinget, og det er, at den filosofi, som fremskridtspartiet har om, at levestandarden i samfundet alene kan måles med, hvad man har at forbruge af sin egen tegnebog, er vi fundamentalt uenige i. Til levestandarden i et samfund hører også, hvilke sikringer der er for de svage grupper, at der er tilbud til alle om uddannelse, at der er et godt miljø at færdes i, at vi kan give vore ældre anstændige vilkår osv., og derfor er det en langt bredere formulering, vi beskæftiger os med, når vi taler om levestandarden og udviklingen af levestandarden i befolkningen. Vi vil ikke løse denne krise, som man gør i nogle lande, ved at sende fremmedarbejderne hjem eller ved, som i andre lande, at sende kvinderne hjem fra arbejdsmarkedet eller ved at fjerne vores bidrag til hjælp til de fattigste lande i verden, og jeg kunne fortsætte ad den vej. Vi er altså fundamentalt uenige med fremskridtspartiet om hele deres filosofi.

Fru Ingerlise Koefoed var inde på, at hun ikke troede på min tostrengede løsning. Det er jeg selvfølgelig ked af, for jeg er nødt til at sige, at hvis vi skal opnå det maksimale udbytte af det økonomiske spillerum, vi har, er det nødvendigt, at vi for en periode holder stærkt igen på de store, brede serviceområder, således som vi har gjort det i de sidste to år, også på en sådan måde, at der er nogle, der piber, og det gør ondt rundt omkring. Det er vi nødt til at fortsætte med en periode endnu for at få kræfter til at sætte ind på den udvikling både i erhvervslivet og i den offentlige sektor, som skal understøtte den gunstige udvikling i økonomien i fremtiden.

Jeg tror ikke, fru Ingerlise Koefoed, at jeg i dag skal gøre bemærkninger om Politikens kronik; jeg har oversendt et kort svar til finansudvalget. Men jeg vil først og fremmest henvise til finansredegørelsens kapitel, der står mellem siderne 44 og 64, og hvori vi indgående beskæftiger os med finansiering, konsekvenser og virkninger, også virkningerne på renten. Jeg tror, det er nyttigt, at man senere vender tilbage til en drøftelse i finansudvalget med udgangspunkt i dette kapitel, og da vil jeg selvfølgelig være helt parat til at deltage, hvis det ønskes.

Til hr. Arne Melchior skal jeg ikke gøre mange bemærkninger, men jeg skal måske om finansudvalgsformandens oplysning, som jeg helt kan bekræfte, sige, at det ville være